

har vores egne synspunkter, vi bliver betragtet som et selvstændigt land, og vi kan agere fuldstændig uden at tænke på, hvad vores store nabo plejer at sige til os at vi skal gøre.

Hvordan kan det harmonere med, at Danmark mister suveræniteten, hver gang der kommer en udvidelse af EU?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil først sige til hr. Keld Albrechtsen: Nej, men det er såmænd ikke så galt forstået endda. I Dansk Folkeparti tager vi det nu helt afslappet, og vi mener faktisk ikke, at Tyrkiet bør være medlem af EU. Og vi mener samtidig, at det er et tåbeligt tidspunkt, altså ved december-topmødet, man inviterer Tyrkiet som kandidatland. Altså helt ærligt, vi står i en situation, hvor man nedfryser de diplomatiske forbindelser til et venligsindet medlem af klubben, Østrig, samtidig med at man så indbyder Tyrkiet, som har store problemer med at overholde menneskerettighederne, med i klubben. Hvis det er Enhedslistens kop te og det er sådan, udenrigspolitikken skal føres, så er det jo Enhedslistens holdning, og det må vi jo tage til efterretning, men det er ikke Dansk Folkepartis.

Så skal jeg sige til hr. Claus Larsen-Jensen, at vores udgangspunkt jo hele tiden har været – og det har jeg også gjort rede for i flere debatter – at lande, som ønsker medlemskab af EU, skal vi se positivt på bliver medlemmer, og så har vi selvfølgelig sagt, at der står i Traktaten, at europæiske nationer kan blive medlemmer af EU. Det giver så en afgrænsning af, hvem det er, der kan søge. Det må jeg vel gå ud fra at hr. Claus Larsen-Jensen er enig med mig i.

Men det, der er afgørende for, om vi så siger ja til den konkrete udvidelse, er selvfølgelig, på hvilke vilkår den skal finde sted. Og hvis den skal finde sted på vilkår, der efter vores opfattelse skaber øget centralisering og ensretning – øget brug af flertalsafgørelser for at tryne de lande, der ikke lige vil et eller andet bestemt, så skal de bare sparkes til rette og den slags – altså hvis det er den form for unionsopbygning, man ønsker for at skabe rum for udvidelsen, så synes vi ikke, det er særlig sympatisk.

Det skaber altså ikke et mere differentieret EU at få flere med, når det samtidig er således, at man vil gøre mere brug af flertalsafgørelser. Det er jo lige præcis, fordi man ved, at det bliver besværligt at skabe ensretningen, når der er 25 lande med, hvis ikke man har flertalsafgørel-

serne som et brugbart instrument. Det er jo derfor, man vil have det, og det skaber selvfølgelig den her ensretning, som vi er bange for.

Fru Elisabeth Arnold spørger: hvorfor er nogle lande nu så begejstrede? jeg hæfter mig meget ved, at alt, hvad der står for mig, viser, at danskerne, det danske folk, er nogle af dem, der er allermost oplyste om EU-forhold, og det er samtidig et af de lande, der har den befolkning, der er mest skeptisk. Og det tror jeg har en meget klar og fornuftig sammenhæng, for jeg tror, at danskerne er meget bevidste om, at de ikke ønsker at ende som en delstat i et Europas Forenede Stater, men at størstedelen af den danske befolkning ønsker at bevare Danmark som en selvstændig og uafhængig nation.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er ked af hr. Thulesen Dahls svar, for hans svar er jo i virkeligheden, at selv om Tyrkiet bringer menneskerettighedsspørgsmålet i orden – og det er ikke i orden i dag, men i det øjeblik man sikrer kurdernes rettigheder – så vil hr. Kristian Thulesen Dahl stadig væk ikke acceptere Tyrkiet som medlem, fordi hr. Kristian Thulesen Dahl ikke bryder sig om de mennesker, der bor i Tyrkiet og den religion, som de fleste af dem har.

Det synes jeg simpelt hen ikke er et acceptabelt synspunkt, det må jeg sige, og hvis dette synspunkt bliver sat i forbindelse med unionsmodstanden, så har unionsmodstanden et problem. Derfor er jeg nødt til at sige det så skarpt og så klart, som jeg kan, ved den her lejlighed. Og jeg vil endnu en gang indstændigt opfordre Dansk Folkeparti til at overveje det spørgsmål meget, meget nøje, for det er et spørgsmål, der kan tilføje unionsmodstanden ubodelig skade.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl vil jeg sige: Hvis man gerne vil have lande med, der i øvrigt opfylder betingelserne, hvad vil man så gøre, når man kun kan udvide med fem lande, når der er flere ansøgerlande? Hvorfor vil man ikke acceptere, at institutionerne tilpasses? Det vil jeg gerne have et svar på.

Det andet, jeg vil spørge om, er: Er det ikke sådan i den eksisterende traktat, at det er fuldstændig klokkeklart, hvilke betingelser landene skal opfylde for at blive medlemmer, og dem er